

Kniha Daniel – číslo päťdesiatštyri

Odhaľovanie posledných dní: Danielovo hľadanie porozumenia

Jeff Pippenger

2024-01-18

Nedávny článok sme uzavreli úryvkom z knihy Prophets and Kings, v ktorom sestra Whiteová uviedla, že Daniel sa usiloval „porozumieť vzťahu medzi sedemdesiatročným zajatím, predpovedaným prostredníctvom Jeremiáša, a dvetisícristo rokmi, o ktorých vo videní počul, ako nebeský návštevník vyhlásil, že majú uplynúť pred očistením Božej svätyne.“

„Prostredníctvom ďalšieho videnia bolo vrhnuté ďalšie svetlo na udalosti budúcnosti; a práve na konci tohto videnia Daniel počul „jedného svätého hovoriť, a iný svätý povedal tomu istému svätému, ktorý hovoril: Dokedy potrvá videnie?“ Daniel 8:13. Odpoveď, ktorá bola daná, „Až do dvetisíc tristých večerov a rán; potom bude svätyňa očistená“ (verš 14), ho naplnila zmätenosťou. Horlivo hľadal význam videnia. Nedokázal pochopiť vzťah medzi sedemdesiatročným zajatím, ako bolo predpovedané prostredníctvom Jeremiáša, a dvetisíc tristými rokmi, o ktorých vo videní počul nebeského posla vyhlásiť, že uplynú pred očistením Božej svätyne. Anjel Gabriel mu podal čiastočný výklad; predsa však, keď prorok počul slová: „Videnie ... bude po mnohých dňoch,“ odpadol. „Ja, Daniel, som omdlel,“ zaznamenáva o svojej skúsenosti, „a bol som chorý niekoľko dní; potom som vstal a konal som kráľovu službu; a bol som ohromený videním, ale nikto mu nerozumel.“ Verše 26, 27.“ Proroci a králi, 553, 554.

Milleriti nikdy nedospeli k úplnému pochopeniu základného posolstva, ktoré ohlasovali. Keď prišiel čas, aby Lev z kmeňa Júdu poskytol viac svetla o „siedmich časoch“, prešli do skúsenosti Laodicey a o sedem rokov neskôr svetlo o „siedmich časoch“ celkom zavrholi. Nikdy nevideli plný vzťah medzi sedemdesiatimi rokmi a dvetisícristo večerami a ranami, ktorému sa Daniel úprimne usiloval porozumieť. Daniel predstavuje Boží ľud posledných dní.

Krajina užívajúca svoje sabaty je súčasťou zmluvy, ktorá bola daná starovekému Izraelu a zahŕňala ustanovenie o odpočinku krajiny každý siedmy rok. Táto zmluva zahŕňala cyklus siedmich rokov opakovaný sedemkrát. Zahŕňala prepustenie a navrátenie majetku a otrokov pri záverečnom ukončení siedmich cyklov po siedmich rokoch (štyridsaťdeväť rokov) počas slávnosti známej ako jubileum. Židia boli neposlušní voči týmto zásadám zmluvy a 2. kniha Kroník uvádza, že sedemdesiat rokov zajatia, o ktorých hovoril prorok Jeremiáš, predstavovalo predchádzajúcich štyristo deväťdesiat rokov vzbury. Počas štyristo deväťdesiatich rokov, keby bol staroveký Izrael poslúchol pokyny obsiahnuté v zmluve, ako sú uvedené v 3. Mojžišovej dvadsiatej piatej kapitole, bol by nastal celkový počet sedemdesiatich rokov, počas ktorých by krajina odpočívala. Biblický rok má tristošesťdesiat dní a tristošesťdesiat dní vynásobených siedmimi („sedemkrát“) sa rovná dvetisícpäťstodvadsiatim dňom.

Sedemdesiat rokov je absolútne spojených s odpočinkom krajiny, ktorý je absolútne spojený so „siedmimi časmi“. Daniel sa usiloval „porozumieť vzťahu“ „sedemdesiatročného zajatia“ „k

dvetisícristo rokom“ „pred očistením Božej svätyne“. Preto sa usiloval pochopiť vzťah medzi videním „chazon“ a videním „mareh“. Nie je možné porozumieť tomuto vzťahu bez uznania odpočinku krajiny v Levitikus dvadsaťpäť a dvadsaťšesť v spojení so sedemdesiatročným zajatím, o ktorom hovoril Jeremiáš. Ak neveríte, že „sedem časov“ predstavuje prorocké obdobie dvetisícpäťstodvadsiatich rokov, vylučujete sa z tých, ktorých v posledných dňoch predstavuje Daniel. Milleriti verili, že „sedem časov“ bolo časovým proroctvom, ale adventizmus tomu už viac neverí.

Daniel, tak ako všetci proroci, predstavuje Boží ľud na konci sveta a komentáre sestry Whiteovej o jeho túžbe porozumieť vzťahu medzi sedemdesiatimi rokmi („sedem časov“) a dvetisícristo rokmi predstavujú túžbu, ktorú má mať Boží ľud posledných dní. Ako už bolo uvedené v predchádzajúcich článkoch, na mapách z rokov 1843 a 1850 nie sú znázornené nijaké pravdy, ktoré by neboli priamo podporené (opakovaně) v spisoch sestry Whiteovej.

Millerove drahokamy budú v Polnočnom volaní posledných dní žiarit' desaťkrát jasnejšie, a týmto spôsobom drahokamy predstavujú záverečnú skúšku pre panny adventizmu. Tieto drahokamy sú základné pravdy znázornené na Habakukových tabuliach a drahokamy v schránke, ktoré boli položené na stole uprostred Millerovej izby. Základná skúška je záverečnou skúškou, no takou je aj autorita Ducha proroctva. Odmietnuť základné pravdy, ktoré boli v Millerovom sne predobrazené ako drahokamy, znamená zároveň odmietnuť Ducha proroctva.

„Úplne posledným Satanovým zvodom bude zneplatniť svedectvo Božieho Ducha. ‚Kde niet videnia, ľud hynie‘ (Príslovia 29,18). Satan bude dômyselne pôsobiť rozličnými spôsobmi a prostredníctvom rozličných nástrojov, aby otriasol dôverou Božieho ostatku v pravé svedectvo. Vnesie falošné videnia, aby zvedol, a bude miešať nepravé s pravým, a tak znechutí ľudí natoľko, že budú pokladať všetko, čo nesie meno videní, za druh fanatizmu; úprimné duše však budú môcť porovnávaním falošného a pravého rozlišovať medzi nimi.“ Selected Messages, zväzok 2, 78.

Teraz sa zaoberáme nárastom poznania, ku ktorému došlo v dejinách milleritov od roku 1798 až do roku 1844, no zároveň poukazujeme na to, že hoci milleriti boli vo svojich prorockých aplikáciách správni, boli obmedzení dejinami, v ktorých boli vzbudení. Teraz sa nachádzame v posledných dňoch a v záverečnej generácii (štvrtej) adventizmu. V tomto časovom období bol adventizmus natoľko indoktrinovaný tradíciami a zvykmi (falošnými klenotmi), že už viac nepozná, aké boli jeho základné pravdy. Neznalosť toho, aké tieto pravdy sú, bráni adventizmu pochopiť význam týchto právd a opakované príkazy chrániť a zachovávať tieto pravdy robí bezvýznamnými.

Skôr než pristúpime ďalej ku Gabrielovmu výkladu videnia o rieke Ulai, budeme sa venovať niekoľkým súvisiacim bodom spojeným so základnými pravdami a autoritou Ducha proroctva. Moderní teológovia tvrdia, že nasledujúca pasáž označuje, že najdlhším časovým proroctvom v Biblii je dvetisícristo rokov.

„Skúsenosť učeníkov, ktorí pri prvom príchode Krista kázali ‚evanjelium kráľovstva‘, mala svoj náprotivok v skúsenosti tých, ktorí zvestovali posolstvo o Jeho druhom príchode. Ako učenici vyšli a kázali: ‚Naplnil sa čas a priblížilo sa Božie kráľovstvo,‘ tak aj Miller a jeho

spolupracovníci ohlasovali, že najdlhšie a posledné prorocké obdobie predstavené v Biblii sa chystá uplynúť, že súd je blízko a že má byť uvedené večné kráľovstvo. Kázanie učeníkov vzhľadom na čas bolo založené na sedemdesiatich týždňoch z Daniela 9. Posolstvo, ktoré podávali Miller a jeho spolupracovníci, oznamovalo ukončenie 2300 dní z Daniela 8,14, ktorých súčasť tvoria sedemdesiate týždne. Kázanie jedných i druhých bolo založené na naplnení odlišnej časti toho istého veľkého prorockého obdobia.“

„Tak ako prví učenici, ani William Miller a jeho spolupracovníci sami úplne nechápali význam posolstva, ktoré niesli. Bludy, ktoré boli v cirkvi dlho zakorenené, im bránili dospieť k správne mu výkladu jedného dôležitého bodu proroctva. Preto, hoci ohlasovali posolstvo, ktoré im Boh zveril, aby bolo dané svetu, predsa pre nesprávne pochopenie jeho významu utrpeli sklamanie.“ The Great Controversy, 351.

V úryvku sa hovorí, že „Miller a jeho spolupracovníci hlásali, že najdlhšie a posledné prorocké obdobie uvedené v Biblii sa má čoskoro skončiť,“ a teológovia tvrdia, že tým najdlhším a posledným prorockým obdobím je dvetisícristo rokov. Ďalej tvrdia, že práve toto sestra Whiteová v danom úryvku označuje, lebo, ako tvrdia, sa priamo vyjadruje k obdobiu dvetisícristo rokov. Sú slepí voči akémukoľvek vzťahu medzi sedemdesiatimi rokmi a obdobím dvetisícristo rokov. Sú slepí voči svetlu, ktoré sa Daniel usiloval pochopiť.

Ellen Whiteová bola milleritkou a poznala posolstvá, ktoré boli umiestnené na priekopníckej mape z roku 1843, ako aj na priekopníckej mape z roku 1850, ktorú vydal F. D. Nichols. Mapa z roku 1850, ktorú vyhotovil Nichols, bola pripravená v Nicholsovom dome práve v čase, keď James a Ellen Whiteovci bývali u Nicholse. Najdlhším prorockým obdobím v Biblii, ktoré je znázornené na oboch týchto mapách, nie je dvetisícristo rokov, ale „sedem časov“ z 3. Mojžišovej 26.

Tvrdiť, že predchádzajúci úryvok je inšpirovanou identifikáciou dvetisícristo rokov ako najdlhšieho a posledného prorockého obdobia, znamená urobiť zo spisov sestry Whiteovej spisy, ktoré si samy protirečia. Ak verila tomu, čo teológovia tvrdia o tomto úryvku, čo potom znamená, keď schvaľuje tabuľky, ktoré podporujú „sedem časov“?

„Videla som, že tabuľka z roku 1843 bola vedená rukou Pánovou a že sa nemá meniť; že čísla boli také, aké ich On chcel; že Jeho ruka bola nad nimi a zakryla chybu v niektorých číslach, takže ju nikto nemohol vidieť, kým Jeho ruka nebola odňatá.“ Early Writings, 74.

Tí, ktorí si želajú zachovať svoje tradície a bájky, by mohli tvrdiť, že na mape z roku 1843 Pán držal svoju ruku nad omylom „sedem časov“, až kým ju v neskoršom čase neodňal. Problém s týmto predpokladom spočíva v tom, že sestra Whiteová určila, kedy Pán odňal svoju ruku od výpočtov; Jeho ruka bola odňatá pred 22. októbrom 1844, tesne po prvom sklamaní. Vo svojom svedectve o tejto udalosti označuje omyl, ktorý bol napravený, a je zrejmé, že týmto omylom nebolo „sedem časov“.

„Tí verní, sklamaní ľudia, ktorí nemohli pochopiť, prečo ich Pán neprišiel, neboli ponechaní v temnote. Znovu boli vedení k svojim Bibliám, aby skúmali prorocké časové obdobia. Ruka Pánova bola odstránená z čísel a omyl bol vysvetlený. Videli, že prorocké časové obdobia siahali až do roku 1844 a že tie isté dôkazy, ktoré predložili na preukázanie, že prorocké

časové obdobia sa skončili v roku 1843, dokazovali, že sa ukončia v roku 1844.“ Early Writings, 237.

Keď Pánova ruka „bola odstránená z obrazov a omyl bol vysvetlený“, vtedy rozpoznali, „že tie isté dôkazy, ktoré predložili na preukázanie toho, že prorocké obdobia sa skončili v roku 1843, dokazovali, že sa ukončia v roku 1844.“ Prorocké obdobia, o ktorých sa najprv predpokladalo, že sa skončia v roku 1843, sú znázornené na grafe z roku 1843, čo je graf, ktorý používal každý z tristo milleritských kazateľov. Prorocké obdobia, ktoré sú na tomto grafe znázornené a ktoré sa skončili v roku 1843, boli dvetisíc tristo rokov z Daniela 8, 14, dvetisíc päťsto dvadsať rokov z Levitika 26 a tisíc tristo tridsaťpäť rokov z Daniela 12. Po prvom sklamaní Pán odstránil svoju ruku z omylu a milleriti potom rozpoznali, že tie isté dôkazy, ktoré určovali koniec prorockých období v roku 1843, v skutočnosti dokazovali, že tieto obdobia sa skončili v roku 1844.

Mapa z roku 1850 bola vyhotovená v roku 1850 a do predaja sa dostala v januári 1851. Ellen Whiteová zaznamenala, že aj táto mapa bola naplnením Abakuka, ako to už predtým zaznamenala aj o mape z roku 1843. Aj táto mapa znázorňovala najdlhšie prorocké obdobie ako „sedem časov“ z 3. Mojžišovej dvadsiatej šiestej kapitoly.

„Videla som, že Boh bol pri vydaní tabuľky brata Nicholasa. Videla som, že v Biblii je proroctvo o tejto tabuľke, a ak je táto tabuľka určená pre Boží ľud, ak postačuje jednému, postačuje aj druhému, a ak jeden potreboval novú tabuľku namaľovanú vo väčšej mierke, všetci ju potrebujú práve tak veľmi.“ Manuscript Releases, zväzok 13, 359.

Tvrdiť, že odkaz sestry Whiteovej na skutočnosť, že milleriti „hlásali, že najdlhšie a posledné prorocké obdobie, na ktoré Biblia poukazuje, sa malo čoskoro skončiť“, je správny, je oprávnené, pretože to naozaj robili. Tvrdiť, že tým „najdlhším“ „prorockým obdobím“ je dvetisícitrsto rokov, obracia svedectvo sestry Whiteovej proti nemu samému a proti historickému záznamu. Veriť tej bájke znamená veriť ľži, a v posledných dňoch tí, ktorí sa rozhodnú veriť ľži, tak robia preto, že nemilujú pravdu.

Ježiš sa zázračne neočkoval nejakým druhom božskej anestézie, aby mohol prejsť utrpením kríža. Ježiš trpel božským utrpením, ďaleko presahujúcim všetko, čo by ktorékoľvek z Jeho stvorenia mohlo zniesť. Ľudstvo však bolo stvorené na Jeho obraz a inšpirované svedectvom uvádza, že ľudstvo má zvíťaziť, ako zvíťazil On. To, čo Kristovi umožnilo vydržať utrpenie kríža, bola vlastnosť, ktorú mal On a ktorú má aj ľudstvo.

Hľadiac na Ježiša, pôvodcu a dokonávateľa našej viery, ktorý pre radosť, ktorá bola pred ním, pretrpel kríž, opovrhúc hanbou, a posadil sa po pravici Božieho trónu. Hebrejom 12:1.

Ježiš znášal utrpenia kríža, pretože mal pred sebou vytýčený cieľ, a my sme boli stvorení na jeho obraz, a ako takí sme bytosťami, ktoré sú motivované cieľmi. Je to súčasť nášho určenia. Ak sme boli vedení k presvedčeniu, že porozumenie základom adventizmu je nepodstatné, nebudeme mať nijakú motiváciu konať práve toto. Jedinou božskou pohnútkou, ktorú môže vzbudiť Duch Svätý, aby sme prekonali ten laodicejský stav, je láska k pravde. Láska k pravde bude skúšaná dostupnosťou ľahko prijateľných zvykov a tradícií vytvorených na to, aby upokojovali naše

svrbivé uši. Ak vo svojom laodicejskom pohodlí nemáme nijakú túžbu porozumieť pravde sami za seba, budeme stratení. Tu dnes adventizmus stojí.

Daniel je príkladom Božieho ľudu v posledných dňoch, ktorý sa prostredníctvom prorockého slova usiluje pochopiť vzťah medzi sedemdesiatročným zajatím a proroctvom o dvetisícristo rokoch. Označiť proroctvo o dvetisícristo rokoch za najdlhšie a posledné prorocké obdobie znamená odmietnuť základné pravdy adventizmu a zároveň odmietnuť autoritu Ducha proroctva. Tvrdiť, že keď milleriti predkladali najdlhšie a posledné prorocké obdobie, išlo o dvetisícristo rokov, znamená odmietnuť historický záznam.

„Nemáme sa čoho obávať v budúcnosti, iba ak by sme zabudli na cestu, po ktorej nás Pán viedol, a na Jeho učenie v našich minulých dejinách.“ Life Sketches, 196.

Gabriel prišiel, aby dal Danielovi porozumenie oboch videniam, „mareh“ aj „chazon“, a poučil Daniela, aby tieto dve videnia vo svojej mysli rozlišoval, hoci zjavne mali prorocký vzťah. Videnie zahŕňalo kráľovstvá biblického proroctva v siedmej a ôsmej kapitole, ktoré boli opakovaním a rozšírením tých istých kráľovstiev v druhej kapitole. Tieto informácie zahŕňali nebeský rozhovor, ktorý predstavoval jedno videnie ako pošliapanie Božej svätyne a ľudu a druhé videnie ako dielo obnovy ľudu a svätyne.

Keď Gabriel predkladal výklad, ktorý sa napokon stal jadrom posolstva ohlasovaného milleritmi, existoval vzťah medzi týmito dvoma videniami, ktorý si majú povšimnúť tí, čo plnia príkaz urobiť v mysli oddelenie výkladu. Jedno z rozlíšení je vyjadrené dvoma slovami, ktoré sa obe prekladajú ako „určené“.

Sedemdesiat týždňov je určených nad tvojím ľudom a nad tvojím svätým mestom, aby sa dokončilo prestúpenie, aby sa urobil koniec hriechom, aby sa vykonalo zmierenie za nepravosť, aby sa uviedla večná spravodlivosť, aby sa zapečatilo videnie a proroctvo a aby bol pomazaný Najsvätejší. Preto vedz a rozumej, že od vydania slova o obnovení a vybudovaní Jeruzalema až po Mesiáša, Knieža, bude sedem týždňov a šesťdesiatdva týždňov; namiesto bude znova vybudované a aj múr, a to v nepokojných časoch. A po šesťdesiatich dvoch týždňoch bude Mesiáš vytatý, ale nie pre seba; a ľud kniežat'a, ktoré príde, zničí mesto i svätyňu; a jeho koniec príde ako povodeň a až do konca vojny sú určené spustošenia. A s mnohými potvrdí zmluvu na jeden týždeň; a uprostred týždňa spôsobí, že prestane obet' i obetný dar, a pre rozšírenie ohavností ho spustoší, a to až do dovŕšenia, a to, čo je určené, bude vyliate na spustošiteľa. Daniel 9:24–27.

Sedemdesiat týždňov (štyristo deväťdesiat rokov) je určených pre ľud a sväté mesto. Slovo preložené ako „určených“ znamená „odrezaných“ a označuje obdobie alebo čas skúšky pre Židov a Jeruzalem. Predstavovalo aj obdobie vzbury, ktoré priviedlo k zničeniu Jeruzalema a k sedemdesiatročnému zajatiu. Týchto štyristo deväťdesiat rokov bolo teda „určených“, počnúc tretím dekrétom. Prvých štyristo deväťdesiat rokov vzbury priviedlo k trom útokom Nabuchodonozora, ku konečnému zničeniu Jeruzalema a k rozptýleniu a sedemdesiatročnému zajatiu doslovného Izraela v doslovnom Babylone.

Prvé nariadenie označilo koniec zajatia a začiatok diela znovuvybudovania Jeruzalema. Tretie nariadenie označilo začiatok dvetisíctristo rokov. Príchod prvého anjela označil koniec zajatia duchovného Izraela v duchovnom Babylone počas tisícdvestošesťdesiatich rokov a označil začiatok obdobia štyridsiatich šiestich rokov, počas ktorého Kristus použil milleritov, aby vyšli zo zajatia a postavili duchovný chrám.

Slovo, ktoré je vo veršoch dvadsaťšesť a dvadsaťsedem dvakrát preložené ako „určené“, je „charats“ a znamená „zranit“ a „výnos“. Prorocky bolo „určené“, že pápežstvo dostane smrteľnú „ranu“ na konci prvého rozhorčenia. Je to to isté slovo, ktoré Daniel používa v jedenástej kapitole, vo verši tridsaťšesť.

A kráľ bude konať podľa svojej vôle; a povýši sa a bude sa vyvyšovať nad každého boha, a bude hovoriť podivuhodné veci proti Bohu bohov, a bude sa mu dariť, kým sa nenaplní rozhorčenie; lebo to, čo je určené, sa stane. Daniel 11:36.

V tridsiatom šiestom verši je „kráľom“ pápežstvo. Pápežstvo malo prosperovať až do roku 1798, keď utrpelo svoju smrteľnú ranu. Vtedy mala byť prvá „nevôľa“ „dovriešaná“, lebo táto „nevôľa“ bola „určená“ (nariadená), aby sa „vykonala“. Na konci prvej nevôle proti severnému izraelskému kráľovstvu, ktorá sa začala v roku 723 pred Kr. a skončila sa v roku 1798, utrpelo pápežstvo „smrteľnú ranu“. Slovo „určená“ znamená „rana“.

A videl som jednu z jeho hláv akoby smrteľne ranenú; a jeho smrteľná rana sa zahojila. A celý svet sa s úžasom obdivoval šelme. Zjavenie 13,3.

Prorocký rámec milleritov bol založený na dvoch pustošiacich mocnostiach pohanstva, po ktorých nasledovalo pápežstvo. Chápali, že tieto dve mocnosti mali pošliapať svätýňu i zástup, ako je to znázornené vo videní „chazón“ v Danielovi 8,13.

Potom som počul hovoriť jedného svätého, a iný svätý povedal tomu istému svätému, ktorý hovoril: Dokedy bude trvať videnie o ustavičnej obeti a o priestupku spustošenia, aby aj svätýňa, aj vojsko boli vydané na pošliapanie? Daniel 8:13.

Spustošujúca moc pápežstva mala pošliapať svätýňu i zástup po dobu tisícdvestošesťdesiatich rokov.

Ale nádvorie, ktoré je vonku chrámu, vynechaj a nemeraj ho, lebo je dané pohanom; a sväté mesto budú šliapať nohami štyridsaťdva mesiacov. A dám moc svojim dvom svedkom, a budú prorokovať tisícdvestošesťdesiat dní, odetí v smútočnom rúchu. Zjavenie 11:2, 3.

Na konci prvého rozhorčenia v roku 1798 proroctvo určilo „zranit“ pápežstvo. V Danielovi deviatom je toto určenie predstavené v posledných dvoch veršoch a slovo, ktoré je v týchto veršoch dvakrát preložené ako „určené“, súvisí s videním „chazon“, zatiaľ čo slovo preložené ako „určené“ vo verši dvadsiatom štvrtom je iné hebrejské slovo a súvisí s videním „mareh“. Daniel, predstavujúci Boží ľud posledných dní, sa usiloval pochopiť vzťah týchto dvoch videní, ktoré mu Gabriel povedal, aby ich vo svojej mysli od seba oddelil.

V nasledujúcom článku budeme pokračovať v tejto téme.

„Boh nám nedáva nové posolstvo. Máme hlásať posolstvo, ktoré nás v rokoch 1843 a 1844 vyviedlo z ostatných cirkví.“ Review and Herald, 19. januára 1905.